

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30. marca 2017 roku powódka M. S. wystąpiła przeciwko B. P. o zapłatę kwoty 20.753,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 1. marca 2017 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w ramach współpracy z pozwaną wystawiała na jej rachunek faktury VAT obejmujące należne jej wynagrodzenie za usługi, które nie zostały w całości uregulowane przez pozwaną (pozew, k. 3-4v.).

W dniu 8. czerwca 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt VI Nc-e 533430/17, k. 5). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 20. czerwca 2017 r. (k. 5v.-6).

W dniu 3. lipca 2017 r. pozwana B. P. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu na jej rzecz.

W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zakwestionowała powództwo w całości, zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia. Zakwestionowała także wymagalność kwoty dochodzonej pozwem. Strona pozwana podniosła ponadto zarzut przedawnienia roszczenia oraz zakwestionowała żądanie odsetkowe pozwu (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 6v.-9).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. S. usługi graficzne w Z., współpracowała z B. P., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) B. P. w W.. W ramach współpracy M. S. wykonywała na rzecz B. P. prace drukarskie. Prace te polegały na przygotowaniu materiału druku, czyli przygotowaniu matryc do druku i naniesienia treści z komputera na matrycę. Wynagrodzenie za powyższe czynności wynosiło 7.000,00 zł miesięcznie (okoliczności bezsporne; zeznania świadka K. P. (1), k. 93-93v., zeznania świadka E. J., k. 93v.-94, zeznania B. P., k. 101v.-102v.).

M. S. wystawiła na rachunek B. P. następujące faktury VAT tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi w okresie od marca do sierpnia 2014 r.:

- nr (...) z dnia 31. marca 2014 roku na kwotę 7.000,00 zł brutto, określając sposób płatności: gotówka,
- nr (...) z dnia 31. kwietnia 2014 roku na kwotę 7.000,00 zł brutto, określając sposób płatności: gotówka,
- nr (...) z dnia 31. maja 2014 roku na kwotę 7.000,00 zł brutto, płatne przelewem,
- nr (...) z dnia 31. kwietnia 2014 roku na kwotę 7.000,00 zł brutto, określając sposób płatności: gotówka,
- nr (...) z dnia 31. lipca 2014 roku na kwotę 7.000,00 zł brutto, określając sposób płatności: gotówka,
- nr (...) z dnia 31. sierpnia 2014 roku na kwotę 7.000,00 zł brutto, płatne przelewem, zakreślając 14 dniowy termin płatności,

(faktury VAT, k. 19-20v., wyciąg z księgi przychodów i rozchodów, k. 54v.-59v.).

Rodzaj wystawianych faktur był uzależniony od stanu kasy w przedsiębiorstwie pozwanej. Zasadą były rozliczenia gotówkowe. Jeżeli w kasie znajdowała się gotówka, sposób zapłaty faktury był określany jako gotówka, natomiast, jeżeli w kasie nie było pieniędzy, M. S. wystawiała fakturę płatną przelewem. Ustalony między stronami termin zapłaty

za faktury płatne przelewem wynosił 14 dni od daty ich wystawienia (zeznania świadka E. J., k. 93v.-94, zeznania B. P., k. 101v.-102v.).

Faktury VAT były doręczane do siedziby firmy (...) w dniu ich wystawienia. W przypadku faktur VAT, które miały być płatne gotówką, pracownica B. E. J., która zajmowała się rozliczaniem faktur, dokonywała ich płatności tego samego dnia gotówką. Czasami, kiedy w kasie była gotówka, dokonywała w ten sam sposób płatności za faktury, które miały być płatne przelewem - w całości bądź części. Wszystkie transakcje były odnotowywane w zeszycie. Raz na dwa tygodnie lub raz na miesiąc B. P. dokonywała kontroli płatności (zeznania świadka K. P. (1), k. 93-93v., zeznania świadka E. J., k. 93v.-94, zeznania B. P., k. 101v.-102v.).

Strony pozostawały w dobrych relacjach, darzyły się wzajemnie zaufaniem. M. S. nigdy nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do przebiegu współpracy oraz dokonywanych rozliczeń, jak również nie zgłaszała, iż jakaś faktura nie została zapłacona. Również po zakończeniu przez M. S. współpracy z B. P., nie kierowała ona żadnych wezwań do zapłaty (zeznania świadka E. J., k. 93v.-94, zeznania B. P., k. 101v.-102v.).

B. P. – przelewem - wpłaciła na rachunek M. S. kwotę 22.171,50 zł. Dokonała ona następujących wpłat tytułem wystawionych przez M. S. faktur VAT:

- 1.431,18 zł w dniu 15. kwietnia 2014 roku,
- 2.319,00 zł w dniu 23. kwietnia 2014 roku,
- 1.431,18 zł w dniu 14. maja 2014 roku,
- 2.648,00 zł w dniu 21. maja 2014 roku,
- 1.349,00 zł w dniu 11. czerwca 2014 roku,
- 2.731,18 zł w dniu 25. czerwca 2014 roku,
- 1.500,00 zł w dniu 11. lipca 2014 roku,
- 900,00 zł w dniu 5. sierpnia 2014 roku,
- 1.000,00 zł w dniu 12. sierpnia 2014 roku,
- 500,00 zł w dniu 14. sierpnia 2014 roku,
- 500,00 zł w dniu 29. sierpnia 2014 roku,
- 2.000,00 zł w dniu 4. września 2014 roku,
- 1.921,54 zł w dniu 16. września 2014 roku,
- 1.940,42 zł w dniu 26. września 2014 roku.

W przelewach nie wskazano numerów faktur (potwierdzenia dokonania przelewu, k. 21-27v.). W pozostałym zakresie faktury zostały uregulowane gotówką w siedzibie firmy pozwanej (zeznania świadka E. J., k. 93v.-94, zeznania B. P., k. 101v.-102v.)

Pismem z dnia 17. lutego 2017 roku R. P. – pełnomocnik M. S., wezwała B. P. i K. P. (2) do zapłaty całości kwot należnych za usługi wykonywane przez jego mocodawczynię na rzecz firmy (...) (wezwanie, k. 28-28v.).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwaną, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Okoliczności związane ze sposobem dokonywania rozliczeń pomiędzy stornami, terminem płatności wystawionych faktur oraz przebiegiem współpracy stron, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: K. P. (2) i E. J.. Sąd przyznał przymiot wiarygodności tym zeznaniom w całości, gdyż były spójne, wzajemnie się uzupełniały i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Ponadto, Sąd oparł się na zeznaniach strony pozwanej – B. P.. Oceniając dowód z przesłuchania stron postępowania wprost zainteresowanych konkretnym i korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem – Sąd miał na uwadze subsydiarność tego dowodu. Stąd opierał się na tym przesłuchaniu tylko posiłkowo ważąc konsekwencję zawartych w nich treści i odnosząc je do zgromadzonego już w sprawie materiału dowodowego. Niemniej depozycjom strony pozwanej nie można odmówić wiarygodności. Zeznania pozwanej znajdują bowiem odzwierciedlenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz treści zeznań świadków.

Należy w tym miejscu odnieść się także do wniosku pełnomocnika powódki o odroczenie rozprawy celem przesłuchania powódki, która - jak twierdził pełnomocnik powódki - nie otrzymała wezwania na termin rozprawy wyznaczony w celu przesłuchania stron postępowania.

Zgodnie z art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Stosownie zaś do treści art. 156 k.p.c. Sąd nawet na zgodny wniosek stron może odroczyć posiedzenie tylko z ważnej przyczyny. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziła żadna z wyżej wymienionych przyczyn odroczenia terminu rozprawy.

Pełnomocnik powódki jako podstawę do odroczenia rozprawy wskazywał niestawiennictwo powódki spowodowane niezawiadomieniem jej o terminie rozprawy, gdyż nie otrzymała ona wezwania na rozprawę z winy doręczyciela. Wskazał, iż „jak się mieszka w Z., to nie dostaje się awiza”. Wskazać jednak należy, że twierdzenie pełnomocnika powódki, iż powódka nie otrzymała awizo, nie zostało w istocie niczym uprawdopodobnione. Opiera się ono jedynie na oświadczeniu pełnomocnika. Same podnoszone twierdzenia, że nie pozostawiono w skrzynce awiza informującego o złożeniu przesyłki zawierającej wezwanie na termin rozprawy w placówce pocztowej są niewystarczające, w sytuacji gdy z przesyłki wynika, że była ona awizowana dwukrotnie, a zatem postępowanie doręczyciela było zgodne z przepisem art. 139 § 1 k.p.c. Pełnomocnik pozwanej zaprzeczył powyższym okolicznościom i wniósł o oddalenie wniosku. Także w tych okolicznościach pełnomocnik powódki zaniechał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej w zakresie podnoszonych twierdzeń. Ponadto twierdzenia o nieprawidłowościach w doręczeniu korespondencji powódce, w kontekście sytuacji, w której pełnomocnik powódki twierdził, że on również nie otrzymał zawiadomienia o poprzednim terminie rozprawy, po czym - po okazaniu mu zwrotnego potwierdzenia odbioru, potwierdził prawdziwość swojego podpis na tym dokumencie - wskazuje, że jego twierdzenia o braku doręczenia korespondencji jawią się jako zmierzające do przewlekania postępowania lub uniemożliwienia rozstrzygnięcia sprawy.

Co więcej, należy mieć na uwadze, że Sąd wystosował do powódki dwukrotnie wezwanie na termin rozprawy, aby dać Jej szansę zapoznania się z korespondencją i stawienia się na termin rozprawy. Każda jednakże korespondencja wróciła nieodebrana, po jej uprzednim dwukrotnym awizowaniu.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż nie zachodziły ważne przyczyny odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 9. czerwca 2020 roku, a zatem wniosek pełnomocnika powódki podlegał oddaleniu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z zawartej z pozwaną umowy świadczenia usług polegających na przygotowaniu druku przez przygotowanie matrycy do druku i naniesienie treści z komputera na matrycę.

Sąd ustalił, iż powyższa umowa stanowi umowę o świadczenie usług. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Powołany przepis reguluje reżim prawny umów, które łącznie spełniają dwie przesłanki: są umowami o świadczenie usług i jednocześnie nie są uregulowane innymi przepisami. Jest to bardzo rozległa kategoria umów, odgrywających w warunkach gospodarki wolnorynkowej istotne znaczenie praktyczne. Zakres zastosowania tego przepisu jest więc rozległy i obejmuje szeroki katalog umów o różnorodnej treści. Umowy, do których stosuje się uregulowanie zawarte w art. 750 k.c., są umowami nienazwanymi. Charakteryzują się tym, że ich przedmiotem jest świadczenie usług, przy czym umowa taka może dotyczyć dokonania jednej usługi, większej - określonej liczby usług, bądź też dotyczyć stałego świadczenia usług określonego rodzaju. Umowy takie mogą mieć charakter odpłatny bądź nieodpłatny i są umowami konsensualnymi. Ich stronami mogą być wszelkie podmioty prawa cywilnego. Przepis art. 750 k.c. znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług polegających na dokonywaniu czynności faktycznych, które nie są uregulowane innymi przepisami. Oznacza to, że przepis ten nie dotyczy umów o świadczenie usług, które podpadają pod przepisy dotyczące którejkolwiek umowy nazwanej, uregulowanej w kodeksie cywilnym bądź w innych aktach prawnych. Art. 734 § 1 k.c. stanowi, iż przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Umowa świadczenia usług jest umową wzajemną, wobec czego świadczenie jednej ze stron uzależnione jest od świadczenia drugiej strony. Zgodnie z art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub przepisów szczególnych.

Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała zasadność dochodzonego roszczenia. Podniosła zarzut spełnienia świadczenia. Ponadto strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Zarzut ten zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 118 k.c., w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji (art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Powyższy przepis przewiduje - jako zasadę - ogólny termin przedawnienia, który dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata; od zasady tej zachodzić mogą wyjątki, jeżeli przepis szczególny stanowi inaczej. Jak wyjaśnił już Sąd Najwyższy, przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 118 k.c., jest - w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - każdy przepis przewidujący krótszy niż trzyletni termin przedawnienia (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21. października 1994 r., III CZP 136/94, OSNC 1995 nr 2, poz. 38). Taki krótszy termin przewidziany został w art. 751 pkt 1 k.c. Zgodnie z jego treścią roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom. Przepis ten enumeratywnie zatem wymienia roszczenia, które przedawniają się z upływem dwóch lat, inne zatem tj., nie wymienione we wspomnianym przepisie roszczenia z umowy zlecenia przedawniają się według przepisów ogólnych (art. 118 i nast. k.c.). Dwuletni termin przedawnienia znajduje zastosowanie jedynie do niektórych roszczeń wynikających ze stosunku zlecenia oraz z nienazwanych umów o świadczenie usług (art.

750 k.c.). Wspólną cechą tych roszczeń jest zawodowy charakter działalności usługodawcy. Przepis art. 751 pkt 1 k.c. dotyczy roszczeń o wynagrodzenie za czynności spełnione przez osobę prowadzącą przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 551 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14. stycznia 2004 r., I CK 54/03, OSNC 2005 nr 2, poz. 35, str. 86). W grupie podmiotów, do których roszczeń ma zastosowanie art. 751 pkt 1 k.c., wyróżnia się osoby stale trudniące się czynnościami danego rodzaju. Jak wskazuje się w orzecznictwie, stale trudnienie się przez określoną osobę czynnościami danego rodzaju dotyczy czynności o charakterze powtarzalnym, których wykonywanie stanowi stałe zajęcie tej osoby, chociażby na przestrzeni ściśle określonego czasu, i przynosi stały (niekoniecznie wyłączny) dochód. Przeciwnieństwem stałego trudnienia się określonymi czynnościami (usługami), o których mowa w art. 751 pkt 1 k.c., jest wykonywanie czynności danego rodzaju sporadycznie, dorywczo, nieregularnie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8. marca 2012 r., V CSK 90/11). Nie ulega wątpliwości, iż strony postępowania spełniają powyższe kryteria. Powódka jako przedsiębiorca w niniejszym postępowaniu dochodziła wynagrodzenia za świadczenie na rzecz pozwanej usług wykonywanych w sposób stały, regularny, a ponadto za czynności podejmowane przez nią w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Czynności, które były przez nią wykonywane, były natomiast czynnościami technicznymi, o charakterze powtarzalnym, których wykonywanie stanowiło stałe zajęcie powódki. O stałości wykonywanych przez powódkę czynności świadczyły natomiast zarówno zeznania słuchanych w sprawie świadków i pozwanej oraz dowody z dokumentów, takich jak faktury VAT, które były wystawiane co miesiąc, czyli systematycznie i po wykonaniu danej usługi. Powyższa okoliczność nie była ponadto sporna pomiędzy stronami. Nie ulega zatem wątpliwości, iż została spełniona pierwsza z przesłanek z art. 751 pkt 1 k.c., tj. przesłanka stałego trudnienia się przez określoną osobę czynnościami danego rodzaju. W okolicznościach niniejszej sprawy uznać również należy, że ma zastosowanie druga z alternatywnych przesłanek zawarta w dyspozycji art. 751 pkt 1 k.c., tj. dochodzenie roszczeń za wynagrodzenie przysługujące osobie, która w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudni się czynnościami danego rodzaju. Wskazanie na trudnienie się danymi czynnościami w zakresie działalności przedsiębiorstwa wskazuje pośrednio na ich wykonywanie w ramach działalności gospodarczej. Działalność przedsiębiorstwa należy bowiem odnieść do działalności gospodarczej wykonywanej przy wykorzystaniu przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 551 k.c., skoro takiej właśnie działalności ono służy. Określając przedsiębiorstwo w art. 551 k.c., wskazano przykładowy katalog składników niematerialnych i materialnych, które tworząc pewną całość organizacyjną, służą do prowadzenia działalności gospodarczej. Obok tych składników, w skład przedsiębiorstwa może wchodzić wiele czynników nawet niekiedy nieuchwytnych, trudno mierzalnych, niewymiernych, takich jak rynek czy klientela, a nawet lokal, w którym przedsiębiorca prowadzi swoją działalność. Powódka w celu prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykorzystywała przedsiębiorstwo rozumiane jako zespół składników materialnych i niematerialnych. W obrocie prawnym występowała pod określoną firmą, w przedmiotowej umowie zdefiniowała się jako indywidualny przedsiębiorca: (...) M. S. usługi graficzne w Z.. Dysponowała odpowiednim zapleczem niezbędnym do wykonania powierzonych jej czynności, w tym odpowiednimi umiejętnościami. Ponadto powódka złożyła sprawę do sądu gospodarczego. Zatem powódka jako przedsiębiorca przyjmowała i wykonywała przedmiotowe czynności, którymi trudniła się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, wykorzystując wszystkie jego składniki.

Tym samym w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie dwuletni termin przedawnienia wynikający z art. 751 pkt 1 k.c. Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się zatem zasadny. W niniejszej sprawie ostatnia z faktur VAT, będących przedmiotem niniejszego postępowania, miała zostać uregulowana do dnia 14. września 2014 roku, a zatem dwuletni bieg przedawnienia roszczenia z tytułu zapłaty tej należności upływał z dniem 14. września 2016 roku, natomiast odnośnie wcześniejszych faktur VAT, roszczenia z tytułu ich zapłaty uległy przedawnieniu odpowiednio wcześniej. Pozew został wniesiony w dniu 30. marca 2017 roku, a zatem w dniu jego wniesienia roszczenie z powyższych faktur VAT było już przedawnione, wobec czego powództwo należało oddalić na mocy art. 751 pkt 1 k.c.

Powyższe spowodowało, iż roszczeniu uległy także dochodzone przez powoda odsetki od należności głównej. Wskazać bowiem należy, że roszczenie o odsetki za opóźnienie od niezapłaconej należności głównej przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10. maja 2013 r., I CNP 35/12; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26. stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149).

Ubocznie wskazać ponadto należy, że na uwzględnienie zasługiwał także zarzut pozwanej odnośnie spełnienia świadczenia dochodzonego pozwem.

Strona pozwana podniosła, iż wszystkie wystawiane przez powódkę faktury VAT, były przez nią regulowane na bieżąco. Wskazała, iż w łączących ją z powódką relacjach praktyką było płacenie wynagrodzenia częściowo przelewami, a częściowo gotówką. Jednocześnie pozwana podniosła, iż wszystkie wypłaty były odnotowywane w zeszycie przez pracownika – E. J., która zajmowała się rozliczaniem faktur VAT.

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania spełnienia świadczenia, którego zapłaty powódka domaga się w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu strona pozwana sprostała powyższemu obowiązkowi. Podkreślenia wymaga, iż pozwana wprawdzie nie przedłożyła dowodu z dokumentu w postaci zeszycu, w którym miały być odnotowywane wszelkie transakcje gotówkowe wykonywane przez pracownika pozwanej, jednakże powyższa okoliczność wynika z pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności zeznań świadków i pozwanej. Świadkowie, w szczególności świadek E. J., potwierdzili, iż dominującą praktyką w rozliczaniu się przez strony było rozliczanie się gotówką. Świadek E. J. zeznała, iż wszystko zależało od tego, czy w dniu wystawienia faktury VAT i jednocześnie dniu dostarczenia pozwanej tej faktury, w kasie znajdowały się pieniądze. Jeżeli w kasie nie znajdowała się wystarczająca ilość pieniędzy, faktura VAT była płatna (w całości bądź części) przelewem. Zeznania świadka korelują w tym zakresie ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami w postaci faktur VAT, w których sposób zapłaty czasem oznaczony był gotówką, a czasem przelewem. Powyższe wynika także z przedłożonych wraz z pozwem potwierdzeń dokonania przelewu, którymi pozwana regulowała część należności wynikających z faktur VAT. O spełnieniu świadczenia przez pozwaną świadczy także późniejsze zachowanie powódki. Jak wynika z zeznań świadka E. J. oraz pozwanej, powódka nigdy wcześniej nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do sposobu rozliczeń, jak również nie wzywała pozwanej do uregulowania zadłużenia wynikającego z wystawionych faktur VAT. Świadek E. J. zeznała, iż powódka nigdy nie zgłaszała, że należne jej wynagrodzenie nie zostało w całości zapłacone. Jak wynika ponadto z zeznań pozwanej strony zakończyły współpracę bez konfliktu. Pozwana zeznała, iż również po zakończeniu tej współpracy powódka nie kierowała do niej żadnych wezwań do zapłaty. Powyższe potwierdzają także zeznania świadka E. J., która wskazała, iż po zakończeniu współpracy, pozwana odwiedzała ją w siedzibie pozwanej towarzysko. Wtedy również nie wspominała o istnieniu zadłużenia.

Zaznaczyć należy, że strona powodowa, mimo obowiązku wynikającego z art. 210 § 2 k.p.c., na żadnym etapie postępowania nie ustosunkowała się do podniesionego przez pozwaną zarzutu spełnienia świadczenia, jak również nie kwestionowała praktykowanego sposobu rozliczania się przez strony. Nie wskazała żadnych twierdzeń i dowodów, które podważałyby ten zarzut. Zakreślony pełnomocnikowi powódki termin na ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie upłynął bezskutecznie. Na dalszym etapie postępowania strona powodowa również nie zgłosiła w tym zakresie żadnych twierdzeń, wniosków ani zarzutów.

Zgodnie z art. 231 k.p.c., Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). Tym samym pomimo nie przedłożenia przez stronę dowodu z dokumentu potwierdzającego wypłatę części wynagrodzenia gotówką, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznać należało, że pozwana wykazała, iż w niniejszej sprawie doszło do spełnienia świadczenia poprzez zapłatę całej należności dochodzonej pozwem. Zestawienie zeznań świadków z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami pozwalało na wyciągnięcie powyższych wniosków.

W związku z powyższym uznać należało, że wobec zapłaty przez pozwaną wynagrodzenia należnego powódce, zaspokoila ona w tym zakresie roszczenie powódki, a co za tym idzie jej zobowiązanie w stosunku do pozwanej z tego tytułu wygasło. Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu również z tych przyczyn.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić na mocy art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. w zw. z art. 751 pkt 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od powódki składa się wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w kwocie 3.600,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

Sędzia Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powódki.